

FILIP TAMÁS

Az ígéret vize

*Nem tudom, hova lett az igazi Noé.
Hogy volt-e egyáltalán, nem tudom.
De ez a bárka mindig is volt, és
én mindig rajta ültem, mintha
ide születtem volna. Néha rám
szóltak: eredj innen, kölyök, de
később megtanultam, hogyan
tegyem láthatatlanná magam.*

*Manapság egyre gyakrabban
állok a kormánykeréknél, és
a hátam mögött néhányan
engem neveznek Noénak.
De én magamat sem ismerem,
utasaimat sem, és fogalmam sincs,
hogyan lehetne kiengesztelni a tengert,
hogy kék fogait ne mártsa belénk.*

*Az ifjúság éhes madarai
kimerülten ereszkednek a fedélzetre.
Mi éhesebbek vagyunk, mint ők,
de nem faljuk fel őket,
csak a csőrükben tartott ágakon
zöldellő olajbogyókat. Hogy
hosszú életünk legyen a vízen.*

„Legkedvesebb költőim”

(Adam Zagajewski)

*Úgy szeretem őket, hogy
elégiáikhoz igazodik a szívverésem.
Lépteim tempója miattuk
oly méltóságteljes és megfontolt.
Amikor futok, az ő dallamaik
tartják bennem a lelket.
Kézmozdulataimat ők*

*finomítják olyanra, hogy
megirigyelhetné őket egy órás mester is.
Ha őket olvasom, hangom átszellemül,
ha őket írom, nekik mutatnám meg
legelőször, és reménykedve várnám
örök könnyeiket, melyeket verseim
hallasán ontanak.*

Mindjárt kész

*Ahogy alvajáró tetőkön
sétál, megbotlik a Hold
a felhőtorlaszokban.*

*Gurul, zuhan, de egy kéz
kinyúl az ablakon,
s fűtött szobájába húzza.*

*Az eső macskaként dorombol;
oly békés ez a hang, oly
otthonos, mint mikor a patronból*

*lassan ereszted át a gázt,
s a kezében tartott szifon
finoman remegve bugyborog.*

*Nézd, hogy fénylik arany borod,
mindjárt kész az új ötvözet, csak
a szóda ezüstjét kell hozzáadnod.*